

SETKÁVÁNÍ

Brněnský evangelický měsíčník

2022 / 8



A proto, můj synu, poslechni mě ve všem, co ti přikážu.

Genesis 27, 8

HESLO NA ZÁŘÍ 2022

Láska k Bohu je ta nejvznešenější moudrost.

Sir 1,10

ÚVODNÍK

Milí čtenáři Setkávání,

po letní přestávce otevíráte nyní první podzimní číslo našeho časopisu.

Nastal čas nejistý v mnoha směrech. Ještě nepřišla další vlna čínského viru, kterou někteří předpovídali. Ještě nás nepostihla chudoba, před kterou varují jistí politici. Ještě nás přímo nezasáhla válka, která začala napadením Ukrajiny a která hrozí rozšířením. Už nás ale zasahují obavy, že toto všechno nastane.

Je možné, že nastanou další karanténní opatření. Je možné, že budeme muset v nejvyšší možné míře šetřit energiemi, že naše životní úroveň nevratně klesne. Možné je také, že na obranu a obranyschopnost země bude potřeba věnovat nesrovnatelně více než dosud, na možnost dalšího rozšíření války se mi nedaří pomýšlet.

Patříme dnes k části světa s nejvyšší životní úrovní, nemáme na to ovšem nějaký předem daný nárok nebo dokonce právo. Patříme k zemím, kde se uplatňují občanské svobody; aby tomu tak bylo i nadále, budeme ale muset ledacos obětovat.

Slova „Kážeme Krista ukřižovaného“ nám mají připomínat, jakou cestou procházel ten, kterého máme za svého Pána. Jeho utrpení nemělo znamenat, že budeme svých trápení ušetřeni. Naopak: znamená, že i navzdory tomu zlému, čím procházíme, smíme vědět, že Hospodin je při nás. A že jemu bude patřit závěr všech věcí.

Ať jsou nám tedy služby Boží a jiná setkání službou, která v těžkých dobách posiluje touto nadějí. Naše setkání ať jsou nám inspirací, jak být ke službě dalším lidem, celé společnosti. Ať je k tomu pomocí i Setkávání.

Martin Horák

HESLO NA ŘÍJEN 2022

*Veliké a podivuhodné jsou tvé činy, Pane Bože všemohoucí:
spravedlivé a pravdivé jsou tvé cesty, Králi národů.*

Zj 15,3

BYLO

Tábor YMCA v Pusté Rybné



Na táboře YMCA v Pusté Rybné jsme tentokrát putovali s Mojžíšem. Na tričko nám ho hezky vyvedla Iva Tůmová. Potvrdilo se, že brněnské děti nejsou žádné slečinky (pokud by si to snad někdo chtěl myslet), že některé běhají až do úmoru a po celodenní námaze s úsměvem zvládnou i noční výsadek, a jiné se zase jako o život perou s nespravedlností světa. Přibrali jsme ještě děti z Nosislavi, Veroniku, Irinu a Marii z Ukrajiny, Toníka z Filipky a Bětku z Huslenek a moc hezky nám to společně ladilo. I vedoucí spolu byli rádi.

Hodně jsme se koupali, byli na výletě, slavili spolu bohoslužby a rozdávali ceny u táboráku.

Skutálelo se i několik tesklivých nebo vzteklých slziček, pár jedinců se neostýchalo navštívit kadibudky (pravidelnou stolicí odměňoval hlavní vedoucí gumovými medvídky), byli i ti, kteří zvládli výzvu požahání kopřivami nebo mlčení či hladovkou. Výborně nám vařila Milena Luklová z Nosislavi. Jsem vděčná, že jsme se všichni líp poznali, něco zažili a byli spolu. Jo a společný zpěv, přátelé, to bylo něco, z plna hrdla i víc!



Konfirmace v Brně II

Na Trojiční neděli 12. června 2022 se v Blahoslavově domě konaly bohoslužby spojené se slavností konfirmace. Po přípravě, která se kvůli covidové karanténě protáhla na téměř tři roky, potvrdila místní církev svátost křtu pěti mladým členům sboru, kteří se přihlásili ke křesťanské víře. Byli to Alžběta Doubravová, Kateřina Doušková, Richard Kazda, Michaela Podrábská a Marek Štajner.



Blažkovský pobyt sboru v Brně II

Na přelomu července a srpna, ve dnech 30. 7. – 6. 8. 2022, nastal dlouho očekávaný týden, kdy jsme mohli s mnoha malými a velkými lidmi z našeho sboru opět vyrazit do blažkovského střediska na letní pobyt. Počet účastníků pobytu i tentokrát osciloval kolem 70, včetně nejmenších, několikaměsíčních účastníků.

Na přípravě a vedení programů během pobytu se podílela dlouhá řada ochotných dobrovolníků, rodičů, presbyterů či učitelů nedělní školy (u některých to vše v jedné osobě).

Hlavním tématem byly biblické příběhy o Abramovi-Abrahamovi, každý den pak probíhaly programy pro nejmladší děti, mladší děti a děti starší,

resp. dorost, programy pro všechny (ranní pobožnosti a Večerníčky) a večerní programy pro dospělé.



Při nich jsme mimo jiné slyšeli poučený výklad o Václavu IV., řízeně degustovali vzorky vína nebo se zabývali otázkami mužské či ženské spirituality.

Počasí nám přálo velmi, bakterie a viry čím dál méně, Duch svatý vál. Dá-li Pán, budeme se těšit na příště.

Martin Horák

Slavnost konfirmace v Husovicích



„Ale vy se právě dneškem přesouváte z kategorie dětí mezi mládež, a to znamená, že se s vámi ve sboru počítá jako s rozumnými, svébytnými jedinci, které už nebudou vedoucí okřikovat a napomínat, ale kteří si sami zvolíte, co a jak budete chtít dělat. Sami si vyberete, jak budete chtít ostatním sloužit, na čem se budete podílet, o co budete usilovat, jak budete chtít být ostatním prospěšní. Ve sboru nedělají všichni všechno, ale každý to, co je potřeba, co kdo vidí jako svůj úkol, co kdo chce. Co pokládá za dobré a k čemu se cítí obdarován.“ To jsou slova, kterými promlouval farář Štěpán Hájek ke konfirmandům na poslední červnovou neděli.

Co může být víc, než když mladému člověku (a asi nejen mladému?) někdo řekne, že s ním počítá? Je to výzva, otevřené dveře, možnost být součástí společenství. Vše dobré na cestě víry Zuzce, Ester, Nině, Járovi, Štěpánovi a Kryštofovi. Ať vždycky vědí, že se s nimi počítá!

Eva Rybníkářová

Prázdniny jsou za námi a konfíci z Brna I zahájili školní rok druhou víkendovkou!



V pátek odpoledne vyrazila dvě auta do obce jménem Lázy v okrese Vsetín. Po chvilkovém hledání klíče, který nakonec objevil Vojta, začal Ondřej chystat večeři, zatímco my ostatní s Ivou jsme se sesedli ve společenské místnosti a krátce si popovídali o Bibli. Tedy, na co se dělí, kdo ji napsal, co to slovo vlastně znamená apod. Potom Ondřej zahlásil večeři, na stůl se donesly okurky, rajčata, salát, omáčka, bulky i maso a každý si sám, dle svého gusta udělal hamburger. Mytí nádobí a úklid po jídle vystřídala hra Party Alias, u které jsme se všichni pobavili, ale zároveň někteří usínali, vyčerpaní po celém prvním školním týdnu. Večer se ještě chvíli po pokojích

povídalo, ale nakonec zavelela únava a všichni jsme spokojeně usínali v teple svých spacáků.

Byť jsme všichni naznali, že krávy nejsou vůbec špatná zvířata a že mají i roztomilý obličej, jejich ranní bučení, které donutilo Aničku vstát a zavřít okno, nám už zas tak roztomilé nepřišlo. Nicméně o pár hodin později nás v 8:45 čekalo mnohem milejší probuzení od Ivy. Po snídani jsme si povídali o příslovích z Bible a následovaly dvě zajímavé aktivitky. První byla, najít jablko a v pěti větách jej popsat. Poté přečíst ostatním, ale místo oslovení „Mé jablko je...“ použít „Můj muž/Moje žena je...“. Hodně jsme se nasmáli, jelikož vznikaly fráze jako například „můj muž je malý“ nebo „moje žena je šťavnatá“. Ve druhé aktivitce jsme skládali opačnému týmu svatební píseň o lásce, načež jsme si pak s Ondřejem povídali o Písni písní v Bibli. Oběd jsme měli velmi neobvyklý. U Velké Lhoty u lesa jsme si udělali ohniště, kde se vytáhli svými zkušenostmi především skauti, a opekli jsme si buřty. Barča místo toho, aby sbírala klacíky, donesla dva ukázkové praváky (hříby dubové) a pár holubinek. Pak přišlo hašení a maskování ohniště, u kterého by jistě nikdy nikdo neřekl, že tam nějaké bylo. Spíš to celé vypadalo jak nějaký hrobeček, ale nás všechny to bavilo a jsme se svým dílem spokojeni. Potom jsme se vyrazili podívat na zdejší evangelický toleranční kostel, který nás všechny velmi zaujal, a nejedna z dívek říkala, že by zde chtěla mít svatbu. Venku před ním jsme pak společnými silami zachraňovali žabku, která spadla pod mříže do koryta na vodu, a na hřbitově jsme hledali nejčastější příjmení i zdejší faráře. Cestou zpět jsme se zastavili u vodní nádrže Bystřička a před večeří každý napsal dopis konfirmandům, který byl spojený s dopisy opět v Bibli. Po večeři odjel Ámos a my jsme šli na večerní procházku v Lázech popovídat si a zastavit se na hřišti. Na dobrou noc nám byl film k zamyšlení nesoucí název K zemi hledí!

Budíček v 9 hodin od Ivy, o které některé holky ani nevěděly, že nás přišla budit, vystřídala snídaně a rychlý odjezd do Ratiboře na bohoslužbu. Byla velmi zajímavá a přes den se stala ještě několikrát naším tématem ke konverzaci. Po ní jsme si šli dát maliny, na které nás pozvali místní, a nějaký čas jsme strávili i na hřišti se hrou Stop zem! Kromě písní a dopisů jsou v Bibli i žalmy, a tak hned jak jsme si vrátili, každý jeden složil. Konec oběda zahájil velký úklid, balení a odjezd. Cestou jsme se ještě zastavili v Holešově v synagoze a na židovském hřbitově, který byl kromě toho, že je starý, podle nás docela strašidelný. No a v Brně už jsme se jen rozloučili a každý se rozjel vstříc svému domovu...

Všichni jsme si víkend moc užili, i když se někteří kvůli únavě moc netěšili. Odnášíme si plno zážitků, vtipných momentů a zajímavých informací, jako třeba to, že nejstarší kniha Starého zákona je Ámos. I tak nejraději vzpomínáme na krásné výhledy, toleranční kostel, sázení stromu

neboli maskování ohniště, postřehy z bohoslužeb a filmu, usínání při hře, hřbitov ve Lhotě, večerní pokec i společný smích. A musíme říct, že i Iva s Ondřejem se o nás hezky starali a dělali snad všechno pro to, aby se nám tam líbilo a měli jsme se dobře. Bylo moc fajn, že jsme mohli být spolu opět i jinak, než jednu hodinu ve středu, a více se poznat. Jsme moc rádi za tento společně prožitý čas.



9.-11.9. 2022, Ady Vrbková

STATEČNÉ ŽENY V BIBLI

Z Rebečina deníku

Píšu si deník, aby si moji synové – snad oba - jednou mohli přečíst, jak důležitou roli hrál Bůh v mém životě. Přiznávám ovšem, že jsem se někdy trápila a moc mu neděkovala.

Ale pěkně od začátku:

Vyrůstala jsem v Cháranu, pásala ovce, napájela je u studny a žila obyčejným životem spolu se svými rodiči a bratrem Lábanem. Všechno se změnilo v okamžiku, kdy jsem u studny potkala cizího muže. Stál tam se svými velbloudy a prosil mě, jestli bych mu nedala napít. Samozřejmě, že

dala. Taky jsem napojila jeho velbloudy, tak se to přece sluší a patří. Vůči hostům a cizincům máme být pohostinní.

Ten muž mě ale zaskočil, najednou vytáhl zlaté šperky a ptal se, čím jsem a zda by u nás nemohl přenocovat. Jsem dcera Betúela, řekla jsem. Jakmile to cizinec uslyšel, padl na kolena a děkoval Hospodinu, že ho dovedl na správné místo. Ukázalo se totiž, že je služebník Abrahamův. Abraham patřil do rodiny, ale odešel pryč, když ho Hospodin zavolal a slíbil mu, že mu dá novou zemi. Abraham byl poslušný, když Hospodin zavolal, šel. Důvěřoval mu. A bylo to dobře, jak se ukázalo!

Ted' poslal Abraham svého služebníka, aby našel jeho synovi Izákovi nevěstu. Žil mezi pohany, kteří o Hospodinu, Bohu mocném a silném, nic nevěděli. A bál se, že kdyby si Izák vzal místní dívku, mohl by na Hospodina zapomenout. Tak snadno se to stane, jak jsem zjistila u svého prvorozeného syna! Nezajímalo ho, že Hospodin s ním má nějaké plány. Staral se jen o svoje záliby... Ale to jsem předběhla.

Abraham si prostě přál, aby si jeho syn vzal za ženu dívku, která Hospodina zná a chce mu být taky věrná. Proto poslal svého služebníka mezi nás. Věřil, že ve své rodině najde vhodnou nevěstu pro Izáka. A tou jsem se měla stát já!

Jistě, vdát jsem se jednou měla, proč tedy ne za Izáka. Neznala jsem ho, ale Abrahamův služebník tvrdil, že ho k nám vedl sám Bůh. Byla jsem proto připravena uposlechnout jeho volání tak, jako to kdysi udělal Abraham. A nebylo to marné. Našla jsem muže, který mě miloval! Ano, dobrý je Bůh, pečuje o nás ve všech směrech. Kéž by na to moji synové pamatovali!

Nebylo ale všechno růžové, i když jsem věděla, že jsem v Božích rukou. Dlouho jsme neměli děti, a trápili se kvůli tomu. Vždyť kdo ponese dál naše jméno a bude Hospodinovým svědkem v Abrahamově zemi?

Pak jsem otěhotněla, ale nebylo mi dobře. Ukázalo se, že čekám dvojčata a že mezi sebou bojují. O co? O to, kdo bude prvorozený. To mi řekl Hospodin, když jsem se ptala, co se děje. „Ve tvém životě jsou dva pronárody“, řekl mi. „Oba národy se rozejdou, jen co z tebe vyjdou.“ Přiznávám, že mě to nepotěšilo. Každá matka touží, aby její děti spolu vycházely v lásce a s porozuměním. A trápí se, když tomu tak není.

A u nás nebylo. První se narodil Ezau, celý porostlý chloupky. Pak se narodil Jákob. Milovala jsem je oba, ale nakonec mi Jákob byl milejší. Ezau jen běhal po lese a lovil, o nic jiného se nestaral. Natožpak o Hospodina! Měl být hlavou rodiny, vést rodinu k Bohu, ale to ho nezajímalo. To Jákob byl jiný. Tolik toužil být prvorozený a vést rodinu k Bohu! A já jsem věděla, že tuto roli splní víc než dobře!

Snad mi Bůh odpustí, protože jsem Jákobovi nakonec k tomu prvorozenství pomohla. Podvedli jsme spolu mého muže. Když Izák zestárnul, už pořádně neviděl a věděl, že jeho dny se blíží konci. Tehdy chtěl svému prvorozenému, tedy Ezauovi, požehnat. To jsem nemohla dopustit. Ezau šel jinými než Hospodinovými cestami. A tak jsem Jákoba oblékla do kůží, aby byl na omak chlupatý jako Ezau. Požehnání prvorozeného dostal.



Ale samozřejmě se na to přišlo, Ezau zuřil a Jákob musel utéct. Poslala jsem ho ke svému bratrovi Lábanovi. A už jsem ho neviděla. Vím ale, že je v Božích rukou a Bůh jistě povede jeho kroky tak, jako vedl moje. Vím, udělal hodně chyb, ale věřím, že si ho Bůh vychová.

Bože, svěřuji ti svého syna do rukou! Ochraňuj ho a ved'. Učiň si i z něj svůj nástroj.

Jana Gruberová

PRÁVĚ JSEM DOČETL

Slovenské století

Pavel Kosatík se v této knize zabývá vývojem česko-slovenských vztahů od začátku do konce 20. století. Popisuje mnohé málo známé skutečnosti, různé proudy a vůdčí osobnosti. Obsah knihy lze popsat názvy jejich 22 kapitol a stručnou charakteristikou:

„Jak se stal Vavro Šrobár diktátorem“ – objevil se 28. října 1918 v Praze. Jako jediný reprezentační Slovák se hned zapojil do probíhajícího státního převratu – reprezentoval slovenskou stranu.

„Martin a deklarace“ – hlavní proudy slovenské společnosti, Martinská deklarace a Prahou nevyslyšená žádost o autonomii. Mnozí slovenští politici se odvolávali na Pittsburskou dohodu z května 1918, kde je autonomie zmíněna, ke krajauským spolkům připojil svůj podpis i pozdější prezident Masaryk.

„Štefánik, ten třetí vzadu“ – i když měl Iví podíl na vzniku republiky, s jeho další rolí Praha nepočítala. Jeho nečekaná smrt Praze usnadnila situaci.

„Nedělejte ze mě slovenského Husa“ – jak se z kněze Andreje Hlinky stal otec slovenského národa milovaného snad většinou národa.

„Andrej Hlinka: Na Mírově věžeň...“ – v září 1919 se Hlinka vypravil do Paříže s falešným pasem na mírovou konferenci, aby zde velmoci seznámil s Pittsburskou dohodou. Ničeho nedosáhl, konference mezitím skončila. Čin však byl kvalifikován jako vlastizrada a Hlinka byl odsouzen do vězení.

„... na Slovači pán“ – vzhledem k blížícím se volbám a jeho popularitě byl z vězení propuštěn. Hlinkovu popularitu na Slovensku to však spíš posílilo.

„Hodža proti Budapešti“ – slovenský politik přesvědčil Budapešť o vzniku čs. státu a zajistil jižní hranice před jeho vojenským zabezpečením.

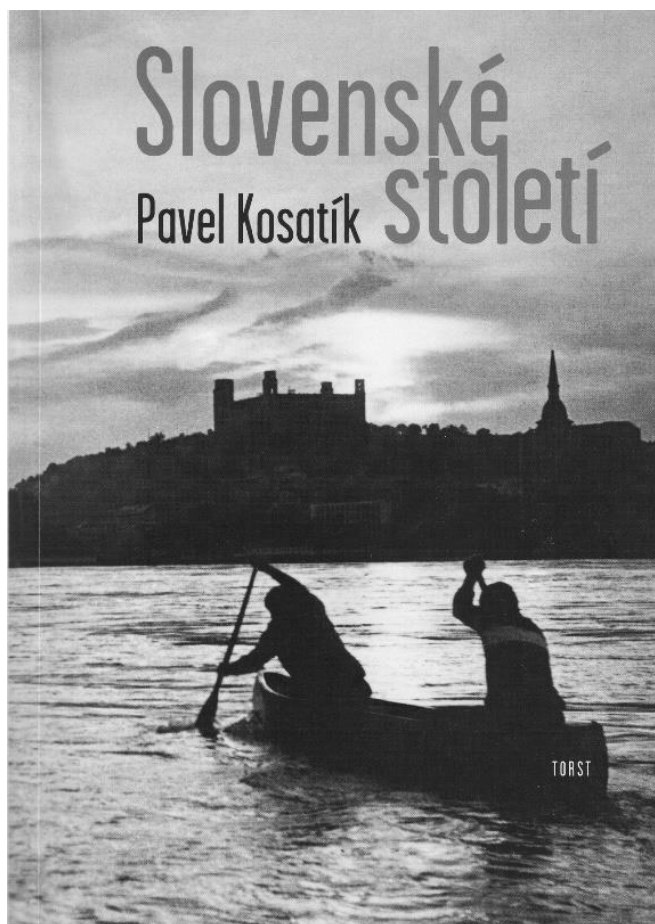
„Každý schopný Slovák do Prahy“ – kdyby se Hodža rozhodl, měl reálnou šanci se stát prezidentem místo Beneše. Prezidentem se stal Beneš a Hodža předsedou vlády v letech 1935-38. Slovákům v Praze však na Slovensku příliš nevěřili, považovali je spíše za odrodilce.

„Tiso: Kněz republikánem“ – teoretik Hlinkovy lidové strany, pragmatický politik, který nakonec umožnil Benešovi stát se prezidentem. Po abdikaci Beneše Tiso vyhlásil slovenskou autonomii. Maďaři si vzali celou Podkarpatskou Rus a zabrali i široký pás jižního Slovenska včetně Košic.

„Benešův Hodža a Hodžův Mnichov“ – jak Beneš shazoval vinu na Hodžu.

„Tuka u Hitlera“ – maďarský špión na Slovensku, kterého proti Praze hájil Hlinka. Za mřížemi strávil 8 let. Poté, co se Tiso stal slovenským prezidentem, Vojtěch Tuka se stal premiérem slovenské vlády. V únoru 1939 se setkal na vlastní žádost s Hitlerem jako první slovenský politik.

„Karol Sidor, voják Prahy“ – pracovitý podporovatel Hlinky a člen české vlády. V noci na 10.3.1939 Eliášova vláda provedla nepovedený tzv. Homolův puč na Slovensku. Nechala zatknout vrcholné politiky Hlinkovy strany a za nového slovenského premiéra nakonec vybrala Karola Sidora. Ten však na Praze ihned vymohl propuštění zatčených hlinkovců.



„Papež, vůdce, prezident“ – 13.3.1939 byl Tiso na návštěvě u Hitlera, na jeho nátlak souhlasil s vyhlášením samostatného Slovenského státu. Tiso se s Hitlerem potom sešel ještě několikrát.

„Imrich Karvaš: Guvernér určený k likvidaci“ – guvernér Slovenské národní banky, který se zasloužil o vysokou životní úroveň Slováků během války.

„Generál Čatloš a jeho armáda“ – symbolická pomoc slovenské armády Němcům. Různé představy o novém uspořádání po válce.

„Povstalecká patálie“ – o povstání, které se vyvinulo jinak, než jeho vůdci plánovali.

„Jak oběsili Tisa“ – konec Slovenského státu a Josefa Tisu.

„Viliam Široký a ti druzí: Jak chutná moc“ – aktivity a osud různých skupin slovenských komunistů před válkou i po válce.

„Gustav Husák v čase tání“ – jeho role za Slovenského státu, povstání, po válce a jeho věznění. Po srpnu se mu podařilo prosadit čs. federaci.

„Dubčekova federace“ – osudy tohoto nejoblíbenější slovenského politika.

„Něžná versus sametová“ – rozdílný přístup v Čechách a na Slovensku.

„Všichni proti Mečiarovi“ – to už máme všichni v paměti.

Toto je jen stručný popis, kniha je nabitá množstvím zajímavých detailů. Během století slovenský národ udělal obrovský pokrok. Podmínky českého a slovenského národa začátkem století byly nerovné. České vedení ke Slovákům bylo často necitlivé a udělalo řadu chyb, ale nebýt první republiky, slovenský národ by asi silný maďarizační tlak ve společném státě s Maďary nepřežil.

Knihu vydalo v roce 2021 nakladatelství Torst v Praze. Má 408 stran. Obsahuje 60 fotografií, jmenný rejstřík a na 30 stran knih k dalšímu čtení. Pro všechny, kdo mají Slovensko rádi, doporučuji k přečtení.

Jan Franců

ŽILI MEZI NÁMI

Jaroslav Marek (1932 - 2022)

Bratr. Jaroslav (Bohumil) Marek se narodil v Brně do rodiny Františka a Libuše Markových. Zakoušel lásku od rodičů i celé široké rodiny, rozvětvené v Nedvědici, Kralicích a v Brandýse nad Orlicí, jak dosvědčují fotografie z jeho dětství. Prohlíží si na nich i květiny, hmyz a je vyfotografován i se svou první sítkou na motýly. A jindy jako šachista.

Od dětství chodil na bohoslužby s rodiči do Blahoslavova domu a do nedělní školy. Ve škole byl výborným žákem, navštěvoval později 3. reálné gymnázium. V té době jej ve sboru vyučoval farář dr. Viktor Hájek, na kterého bratr Marek vděčně vzpomínal.



Studia na gymnáziu zakončil r. 1951 a byl přijat na Vysokou školu zemědělskou. Současně s gymnáziem absolvoval téhož roku Městský hudební ústav Jaroslava Kvapila s hlavním oborem housle u prof. Václava Tvrdoně. Ve sboru byl od svých sedmnácti let členem pěveckého sboru Blahoslav.

Zaměstnán byl celý život v Ústředním, kontrolním a zkušebním ústavu zemědělském, odboru ochrany rostlin před škůdci jako entomolog, od r. 1951 byl členem Československé společnosti entomologické při ČSAV, jeho celoživotním

koníčkem byl sběr motýlů.

Hudba – zpěv – entomologie – šachy – sport – život ve sboru (zbožný a písmácký, učil i v nedělní škole), tak široký záběr měl bratr Marek. Jakou profesi si ale vybrat věděl. Motýli a hmyz zvítězili. To neznamena, že by vše ostatní zanedbával. Byl celoživotním zpěvákem. Několik let zpíval ve Filharmonickém sboru Brněnská beseda. Byl velmi platným zpěvákem ve všech evangelických pěveckých sborech v Brně, jak byly postupně zakládány (Blahoslav, Cantate Domino). Podle místa bydliště prošel třemi brněnskými sbory: původně nerozděleným, pak Brnem II., Brnem I., Husovicemi, aby se vrátil do svého „rodného“ Blahoslavova domu. Tam byl po čtyři volební období presbyterem a nakonec i kurátorem.

Když jej postihlo koncem sedmdesátých let vážné onemocnění, byli to lidé ze sborů, kteří se modlili za moudrost ošetřujících lékařů. – A bratr Marek byl opravdu vyléčen.

Ten, kdo při něm stál - po Pánu Bohu nejvíce, mohu-li soudit - byla jeho žena Ester (roz. Černilová), která mu stála vždy po boku od Silvestra r. 1955 jako manželka a ještě o pět let dříve jako jeho děvče. Žili spolu věrně, vychovali své dvě dcery Bohuslavu a Věru, radovali se ze dvou vnuček Elišky a Tamary a čtyř pravnoučat. Byli spolu tak spjati, že když jsem u nich byla naposledy na návštěvě, „skoro“ jsem si nepovšimla, že bratr Marek už mluví velmi spoře. Jím načaté věty doplňovala žena Ester k jeho spokojenosti. A on se zase snažil doplnit ji několika slovy. Myslím, že takto nějak se prolínali a doplňovali celý život. Právě verš, který jsme četli na úmrtním oznámení, byl jejich svatebním veršem: **Blahoslavený muž, kterýž se bojí Hospodina, a v přikázáních jeho má velikou líbost.** Takto se na bratra Marka můžeme dívat i my.

Jarmila Řezníčková

Jan Fleischer (1935 – 2022)

Náš tatínek se narodil 24. 4. 1935 do rodiny hlavního rady krajského úřadu a učitelky jazyků, manželům Emílii a Otokarovi Fleischerovým v Bratislavě. Na svět jej kromě rodičů přivítaly také tři sestry Dagmar, Lydie a Alena. U křtu dostal kromě křestního jména Ján také Jaroslav Otokar Anton Benjamin Pavel.

Z období dětství rád vzpomínal na krásné letní prázdniny strávené s rodinou na Vysočině v Rovečném ve společnosti svých bratranců Pokorných.

Těžké období druhé světové války prožila rodina v Brně. Po válce byl tatínek vyslán Červeným křížem na zotavení do švýcarského Rohru. Švýcarsko měl velmi rád, rád se do něj po celý svůj život vracel. Stal se vášnivým sběratelem švýcarských známek, které každoročně doplňoval o nová vydání.

Náš tatínek začal chodit do školy za Protektorátu v Brně, po válce zde vystudoval průmyslovou školu elektrotechnickou, ve vzdělání pokračoval na ČVUT v Praze na Fakultě elektrotechnické. Za zmínku stojí, že titul elektrotechnický inženýr obdržel za obhájení diplomové práce na téma Tramvajový vůz. Tramvajové vozy tatínka zajímaly celý život, vždy nás upozorňoval na to, že v Brně vyjel na koleje nový typ vozu, jaké má jméno, číslo, jak vypadá a po které trati jezdí nebo jaké tramvaje jezdí v jiných českých nebo evropských městech. Doma si s dětmi rád pouštěl elektrické vláčky, které se automaticky proháněly po jím vytvořeném kolejišti s vymodelovanou krajinou a stavbami.

Svému vzdělání zůstal věrný celý život, pracoval jako samostatný projektant a také předával své znalosti a zkušenosti studentům na Stavební fakultě Vysokého učení technického v Brně jako vysokoškolský učitel na Katedře technických zařízení budov.

Z jeho osobního života bych se s Vámi ráda podělila o tyto milníky. V roce 1960 se oženil se svou životní láskou, naší maminkou Jindřiškou, se kterou se seznámil v pátečním evangelickém pěveckém sboru na Opletalově a se kterou strávil nádherných 62 let života. Postupně se jim narodila dcera Jana a syn Petr. Rodina se lety rozrostla do nynější podoby dvou dalších rodin se čtyřmi vnoučaty s partnery a zatím jedné pravnučky.

Tatínek měl velmi rád Vysočinu, po svatbě s maminkou si zamiloval její rodný kraj v okolí malebné vesničky Samotín, kde s maminkou, s námi dětmi a později vnoučaty strávil řadu krásných prázdninových dnů. Velmi rád cestoval, nejraději autem s maminkou. Byl skvělý řidič s velmi dobrou pamětí trasy, žádné navigace nikdy nepotřeboval. Ať to byly jeho cesty do Švýcarska za Beylerovými, za rodinou nebo v rámci návštěv evangelických



sborů do Basileje nebo tradiční zářijové dovolené do maďarských lázní. Obdivovali jsme jeho schopnost projet popaměti třeba Vídní a nalézt bezpečně cíl své cesty, a to ještě v nedávné době.

Také rád fotografoval a překvapoval návštěvy předáním vytištěné společné fotografie již před jejich odchodem domů.

Tatínek měl rád technické novinky, do poslední chvíle používal počítač, psal dopisy českým i zahraničním přátelům a upravoval a tiskl fotografie.

Náš tatínek miloval klasickou hudbu, předplatné koncertů Brněnského filharmonického sboru bylo neodmyslitelnou součástí jeho aktivit s maminkou, stejně jako večerní poslech koncertů rakouské televize.

Měl absolutní hudební sluch a velmi rád a krásně zpíval. Na studiích v Praze byl členem Vysokoškolského uměleckého souboru, v Brně zpíval ve sboru s maminkou po celý svůj život, byli věrnými a nadšenými zpěváky pěveckého sboru Cantate Domino.

Tatínek byl tichým, laskavým člověkem, obětavým manželem, tatínkem, dědečkem a pradědečkem, který nám bude moc chybět, zůstane v našich srdcích a vzpomínkách navždy.

Jana Korytářová, dcera

Ester Marková (1933 – 2022)

Sestra Ester Marková byla členkou evangelického sboru při Blahoslavově domě. Po celý život se ale aktivně zapojovala do života celé církve, mimo jiné vypomáhala jako ordinovaná kazatelka v uprázdněných sborech našeho seniorátu. Sestra Marková zemřela v noci na pondělí 4. července ve věku 88 let.

Sestra Ester se narodila ve Vyškově na Moravě v rodině architekta Josefa F. Černila. Již v roce 1938 se spolu s rodinou přestěhovala do Brna. Brno se tak stalo městem, kde prožila svůj život. Dětská léta a dobu školní docházky prožila za války zde, zažívala stěhování škol, nálety, útoky školních tříd do krytů, byla svědkem následků bojů v ulicích města.

Zvláštním a významným momentem života po válce se jí stal několikaměsíční pobyt ve Švýcarsku, který souvisel s nabídkou pomoci dětem z tehdejšího Československa, které byly válečnou dobou nějakým způsobem poznamenány. Zde se začala osamostatňovat a našla zde také celoživotní přátele.

V Brně pak vystudovala obchodní akademii, ve studiu ale z politických důvodů dál nepokračovala - nepředpokládala, že by mohla být přijata na



studijní obory, které ji zajímaly. Přijala tedy práci úřednice, a to v různých podnicích a ústavech. Zájem o další vzdělávání a sebevzdělávání ji však neopouštěl. Tak složila mimo jiné i kazatelské zkoušky v ČCE. Ještě ve svých sedmdesáti letech nastoupila ke tříletému dálkovému studiu na Vyšší odborné škole biblické a misijní v Hradci Králové a úspěšně toto studium zakončila.

Při pobytech evangelické mládeže na Sázavě se seznámila s panem Jaroslavem Markem, svým budoucím manželem. Založili rodinu a vychovali své dvě dcery, Bohuslavu a Věru. Svou rodinu milovala a ráda se jí vždy věnovala. Svému manželovi byla velkou pomocí. Společně se aktivně zapojili v evangelických sborech v Brně: řadu let spíše v Husovicích, ale pak stále více ve sboru při Blahoslavově domě. Společně zpívali v pěveckých sborech Blahoslav a později v Cantate Domino. Společně vždy přicházeli na nedělní bohoslužby, a od určité doby stejně tak i na sobotní bohoslužby v Domově seniorů na Kociánce, kde si předsevzali věnovat se společenství, které se zde utvářelo.

Oporou byla svému manželovi i v posledních měsících, když mu již výrazně ubývalo sil. Po úmrtí svého manžela na konci května tohoto roku viděla před sebou sestra Marková ještě jeden úkol: předat velikou manželovu sbírku motýlů Národnímu muzeu v Praze. Sbíрку předala a krátce na to odešla z tohoto světa také.

Odcházela v upřímné víře ve vzkříšení. Při pohřebním rozloučení jsme si připomněli tuto naději, vyjádřenou slovy apoštola Pavla: *„Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.“* (Ř 8,38-39)

Martin Horák

Jana Čásková (1940 – 2022)

V těchto dnech opustilo náš sbor několik bratří a sester, kteří po řadu let tvořili jakousi páteř či základ našeho sborového společenství - ať už jako jeho presbyteři nebo jako pravidelní účastníci našich setkání. Přestali tak být částí církve bojující a stali se součástí církve již zvítězilé. Patřila a patří mezi ně i sestra Jana Čásková, která zemřela minulý týden po déle trvající nemoci ve věku 82 let.

Sestra Jana či Janinka, jak se jí říkalo v rodinném kruhu - se narodila a vyrostla na Valašsku v obci zvané Lutonina v červnu válečného roku 1940.

Jejími rodiči byli Karel a Vlasta Mynářovi a Jana byla prostřední ze tří sester. Na tatínka Jana často a ráda vzpomínala, protože to byla výrazná osobnost, starosta obce a kurátor a jako mlynář pomáhal s nasazením života partyzánům. Celá rodina patřila do evangelického sboru v Jasenné, kde byli v tu dobu faráři František Budínský a Jaroslav Vanča. Jana mimo jiné krásně zpívala a působila v národopisném kroužku.

Po osvobození maturovala na Vsetíně, vystudovala chemii a specializovala se zejména na možnosti ochrany různých typů potrubí kladených do země a byla ředitelka větší firmy, která vyráběla lepidla a podobné materiály.

V Brně poznala svého budoucího manžela Karla Čáska, který pracoval, dnes bychom řekli jako manažer v různých firmách, nejdéle jako ředitel jihomoravské Fruty. Protože manželství zůstalo bezdětné, Jana s Karlem často cestovali po Evropě, zpočátku i na motorce.

Když Janin manžel v roce 2010 zemřel, zůstala Jana ve svém bytě sama a hledala nové společenství. To nacházela jednak na univerzitě třetího věku, kde se dávala postupně zapsat na nejrůznější obory, a náhradu domova našla v evangelickém sboru v Červeném kostele.

Zapojila se zde nejprve do týmu připravujícího Noc kostelů, pravidelně chodívala na biblické hodiny a každý pátek přicházela do pěveckého sboru Cantate Domino.

Velkou službu na díle evangelia však vykonala v týmu, který řadu let v našem sboru připravoval kurzy Alfa, kde se věnovala zejména starším hostům a pro mnohé byla jakousi kotvou v jejich hledání víry a Boží lásky, svou možná někdy trochu tradiční, ale pevnou vírou v Boha a Ježíše Krista, kterou poznala v dětství u rodičů a kterou si uchovala až do stáří. Zvlášť upřímné a posilující byly její modlitby, v kterých myslela především na druhé. S jednou rodinou našeho sboru se sblížila natolik, že byla jejím dítětem za kmotru. Ráda také četla a její byt na Lesné byl plný knížek a ovšem květin.

Přitom všem byla dlouhodobě nemocná se srdcem, a přesto se dokázala až do nedávna o všechno postarat. Přestála i covidovou epidemii, kdy jsme o ní měli strach, a nakonec zemřela spíš vyčerpáním a únavou než samotnou nemocí.



V posledních dnech jsme ji s kruhem sester z křesťanské služby několikrát navštívili, pomodlili se s ní, zazpívali, pomohli jí s jídlem, ale tušili jsme, že jí už zbývá jen nemnoho dnů.

Sestra Jana Čásková, rozená Mynářová, jak jsme ji v závěru jejího života poznali, patřila k tichým země, i když v mládí a středním věku musela být jistě velmi aktivní a veselá. Loučíme se s ní s vděčností Pánu Bohu, že jsme mohli jít kus života vedle ní, a vyhlížíme do budoucna s nadějí, že nám Pán Bůh bude podobné bratry a sestry přivádět do našeho společenství a na Janu budeme přitom vděčně vzpomínat.

Jiří Gruber

Zdenka Škeříková (1930 – 2022)

Narodila se 6. července 1930 v Dolní Sloupnici jako druhá z pěti sourozenců. O čtyřech sestrách Škeříkových se v mládeži říkala básnička: Vlasta, Zdenka, Věruška i ta malá Miluška, Škeříkovy děvčata, jsou jak čtyři poupata.

Zdenka se vyučila jako švadlena, ale protože měla ráda děti, v roce 1949 odešla do dětského domova v Uhlířských Janovicích na Kutnohorsku, kde pracovala jako vychovatelka a po nocích šila dětem oblečení.

Zůstala zde tři roky a kvůli špatným poměrům potom na vlastní žádost přesídlila do Brna do mzdové účtárny, kde pracovala až do důchodu. V Brně tak strávila většinu svého života.

Zdenka byla jednou vdaná, nicméně po třech letech skončilo těžké manželství rozvodem. Potom se už nikdy nevdala a neměla děti, ale věnovala hodně času a pozornosti péči o svou širší rodinu. Kdykoliv někdo procházel těžkým obdobím, byla tam:

- u nemocných rodičů,
- u rodiny sestry, která tragicky zemřela při autonehodě,
- u rodiny druhé sestry, která zemřela na rakovinu,
- a poté i u rodiny dcery její zesnulé sestry, kterou také postihla rakovina.

Z toho období pochází vzpomínka jejího prasynovce.

Vzpomínám si na jedno léto, kdy mě teta hlídala. Bavilo mě přebírat se jejím pohlednicemi, prohlížet si je a třídit... Pamatuju si, že jsem u toho



vydržel dlouho a že teta se do toho naplno zapojila se mnou. Zažíval jsem, že i když je to jen hra, bere mě v tom vážně a díky tomu jsem se do hry mohl úplně ponořit a užít si ji.

A ještě jedna vzpomínka praneteře:

Moc ráda vzpomínám, když teta bývala u nás v Šumperku, hrála si s námi, chodila na procházky... ale nejvíc jsem milovala, když jsme si k ní ráno vlezli do pelíšku a ona nám ve své voňavé noční košili s kytičkami vyprávěla pohádku "O Čekance".

Zdenka ráda četla, luštila křížovky, cestovala, šila, výborně vařila a pekla. Ráda poslouchala klasickou hudbu. Protože celý život pracovala s čísly, pamatovala si výjimečně dobře data narození všech svých příbuzných a mnoha přátel.

Tatínek Zdenky byl jako živnostník komunistům trnem v oku a v roce 1958 byl odsouzen ve vykonstruovaném procesu na 12 měsíců. Následky mučení ve vězení si nesl po zbytek života. Zdenka se o něho starala a zajistila mu potřebnou péči ve zdravotnickém zařízení.

Po přestěhování do Brna postupně našla cestu do sboru evangelické církve, který se pro ni stal její brněnskou rodinou.

Ve svých vzpomínkách na sbor a svou cestu k Pánu Bohu napsala:

Do brněnského sboru mě přivedla moje nejmladší sestra Miluška. V neděli ráno jsme šly spolu do kostela a ona si tam dělala poznámky z kázání. Začala jsem postupně hlouběji přemýšlet nad Božími cestami a co pro mne Pán Bůh znamená. Viděla jsem Boží řízení v životech svých blízkých a pochopila jsem, že Pán Bůh se postará o všechno, tak, jak zaslibuje - že o cokoliv budeme prosit ve jménu Pána Ježíše, Otec podle své vůle splní. Začala jsem si číst každý den Bibli a Čtení na každý den. Moje víra, že jsem v Božích rukách, díky tomu mohla růst.

Zdenka si přála být diakonkou a svým způsobem se jí to vlastně splnilo ve věrné službě a praktické pomoci blízkým i přátelům. Často se zajímala o bratry a sestry ze sboru, kteří chodili do seniorské kavárničky, a vytrvale se modlila za mnoho rodinných příslušníků a přátel.

Mnozí z nás si vybavují návštěvy u Zdenky v jejím malém brněnském bytečku, kde měla vždy připravené pohoštění, sdílela s námi svoje vzpomínky a zajímala se o naše životy.

Její prapraneteř vzpomíná: *Na tetě Zdeně se mi líbilo, že pokaždé, když jsme k ní přijeli, tak se na nás krásně usmívala. A vybavuju si jednu návštěvu u ní doma: do maličké mističky mi nasypala na pojídání oříšky a vyndala na hraní různé malinké věci. Nejvíc se mi líbila figurka kočky, tu mám od ní doted'.*

My všichni doted' máme a ještě dlouho budeme mít v srdci otisk Zdenčiny laskavosti, skromnosti a jejího srdečného úsměvu, který se jí vždy zrcadlil v očích tak jako málokomu, a kterým nás vítala i při posledních návštěvách v nemocnici nebo v domově seniorů.

Zdenka sama to vnímala takto: „Nakonec jsem si říkala, že to byla asi Boží vůle, abych zůstala sama – abych mohla pomoci těm, co měli rodinu.“

A tak se se Zdenkou loučíme s velkou vděčností za její život.

BUDE

Kavárnička v Brně I

- 5. 10. Bratr Jan Franců provede účastníky kavárničky cestami rumunských hor a městem Sibiu
- 12. 10. Sestra Věra Bednářová představí Brno v proměnách času
- 19. 10. Vystoupení studentů hudebního oddělení konzervatoř
- 26. 10. Pele-mele

Výstava v Červeném kostele

PAVEL DIAS – FOTOGRAFIE

Pavel Dias je autorem řady obsáhlých fotografických cyklů, z nichž každý by sám zasloužil více prostoru. Vedle velkoformátových fotografií výstava zahrnuje dvě série menších fotografií, tematicky více koncentrovaných. Jedna linie obsahuje fotografie z okupace Československa roku 1968 a z pohřbu Jana Palacha. Druhá linie se věnuje fotografiím souvisejícím s památkou holocaustu a židovským životem. Toto bylo Diasovým velkým tématem.

Představujeme velmi stručný průřez tvorbou skvělého českého fotografa. Nejde nám o retrospektivu, ale o poctu a vzpomínku – gesto vůči skvělému umělci.

Pavel Dias (1938–2021) fotografoval od padesátých let. Byl ovlivněn humanistickou fotografií, jak ji představila výstava Family of Man v roce 1955. Sám často vyprávěl o tom, jak jeho životní dráhu ovlivnilo, že se mu do ruky dostal právě katalog této výstavy.



Dias absolvoval obor fotografie na FAMU v roce 1964. Celý život soustavně fotografoval, fotografie publikoval v časopisech (významná je spolupráce s Mladým světem) a vystavoval. Živil se fotografováním, dokonale ovládl technickou kameru a fotografoval zakázky na velký formát negativu.

Velkým soustředěným cyklem fotografií jsou koně, svěbytný svět dostihů, hřebčinů, ale také tradičního soužití lidí a koní v Mongolsku. To ukazuje široké, všeobjímající chápání tématu. Svět plný vztahů a souvislostí, ve kterém lze nacházet univerzální principy.

Podobné je to s cyklem Torzo a judaika a Slavnosti naděje a víry. Pavel Dias nacházel v poválečném zpracovávání hrůzy holocaustu možnost, jak vizuálně vyjádřit obecné varování před stále číhajícím zlem a zároveň na opačném konci vertikály spirituální vztah k dobru, které není jen transcendentní, ale přítomné v lidech a vlastní životu. Projevuje se vizuálně v momentech ze života židovských obcí, oslavách svátků. Dias jej nachází ve spiritualitě, kterou musíme chápat univerzálně – jsou to i různé katolické poutě a svátky, ale i obyčejné momenty, do kterých jen probleskne jiskra.

Diasova témata konvergují. Autor sám říkal, že může své fotografie z různých míst a časů skládat vedle sebe. Technicky se to nabízelo, protože stále důsledně používal plné políčko černobílého negativu, jednotný formát. Vedle technického aspektu je zde také jednota přístupu a nasměrování –

neustálá práce jakoby na jediném zastřešujícím, univerzálním tématu, které je motivováno etickými principy.

Takto lze také charakterizovat základ toho, co profesor Dias předával svým studentům. Estetická dokonalost obrazu musí být podpořena etickým základem a morálním ukotvením autora, jinak neobstojí. Humanistická víra je u Diase zbavená naivního optimismu – klade požadavek na obezřetnost, protože pořád je možno selhat.

Dias ovlivnil generace fotografů, a nejen svým fotografickým dílem, ale i pedagogickou stopou se propсал do vizuální kultury.

kurátor: David Kumermann

Co se připravuje ve sboru Brno I

- 6. 11. – Hudební nešpory
- 13. 11. – konfirmace
- 20. 11. – Neděle vděčnosti, vzpomínka na zesnulé
- 4. 12. – Hudební nešpory

YESLe

Večerní bohoslužby v Betlémském kostele, Pellicova 6 se od 2 října opět konají každé pondělí v 19 hodin. Jde o otevřená setkání pro duchovní amatéry i pokročilé, pro hledající bez ohledu na věk, tradici či zkušenosti. Nabízíme možnost nechat se oslovit Biblí, tichem, myšlenkou či melodií písně. Po skončení bohoslužby je příležitost zdržet se k rozhovoru v čajovně. Rádi Vás mezi námi přivítáme.

INZERÁT

Hledám evangelíka / evangeličku na Vyškovsku

Jsem malá kazatelská stanice uprostřed města Vyškov. S velkým potěšením vídávám ve své modlitebně pravidelné i občasné příchozí. Okolí modlitebny láká děti k pohybu a hře. Bydlím na ulici Kašíkova 13 a mám ve zvyku každou neděli od 8:30 rozdávat naději, evangelium a povzbuzení pro nový týden všem, kdo se na této adrese objeví. Jestliže víte o někom, kdo rád poslouchá dobré zprávy a zároveň o nedělích pobývá nedaleko Vyškova, prosím, předejte mu o mně informaci. Moc ráda se s ním/s ní/s nimi seznámím!

Děkuji Vám!

Kazatelská stanice Vyškov

PS: patřím k farnímu sboru ČCE v Prostějově, <http://prostejov.evangnet.cz>, tel: 775 025 617, email: prostejov@evangnet.cz



*Pane, ke komu bychom šli?
Ty máš slova věčného života.*

(J 6,68, nápis v modlitebně)

ZPRÁVY ZE STARŠOVSTVA

Brno I

První schůze staršovstva po prázdninách se konala 8. září. Při ohlžení jsme se zastavili u tábora YMCA v Pusté Rybné a sborového pobytu na Blažkově. Odsouhlasili jsme prodej sborového auta. Dost času jsme věnovali rozjíždějícím se opravám na Zelené faře. Řešili jsme četnost bannerů na Červeném kostele, vytipovali sedm strategických oblastí sborové práce, které vzešly ze soustředění staršovstva a sborového odpoledne. Sbor s nimi bude seznámen 13. listopadu při společném odpoledni. Jakub Marek podal zprávu o instalaci nového ozvučení a pokládání optického kabelu v našich kostelích. Částečně jsme řešili budoucí personální obsazení kanceláře a také povolání pastoračního pracovníka po Marii Matoulkové, která skončí s koncem tohoto roku. Chvilku jsme diskutovali mimo jiné i o tom, zda má farář říkat modlitbu Páně do mikrofonu a vést tak shromáždění, nebo mimo mikrofon, protože i pro něho je to intimní chvíle s Pánem Bohem. A to je všechno. Tedy ne zcela, ale podstatné jsem sem snad vepsala.

Iva Květonová

Brno II

V pondělí 19. září se konala první schůze staršovstva po letních prázdninách.

Vzali jsme na vědomí, že se původní termín dokončení Losova sálu posouvá na konec listopadu 2022 a že do této doby nelze v prostorách Losova sálu plánovat žádné akce. Děje se tak především kvůli jiné skladbě podlahy, než byla původně plánována. Bude také pokračovat účelová sbírka na arch na rekonstrukci Losova sálu.

V rámci šetření staršovstvo souhlasilo s tím, aby teplota v hlavním sále byla při společných shromážděních nastavena na 18 °C. Činíme tak po zkušenosti, že při topení na teplotu na 19 °C byla teplota v sále 21-22 °C. Nemusíme se tedy chladu při bohoslužbách bát.

Schválili jsme navýšení platů sborových zaměstnanců a prodloužení smlouvy pastorační pracovníci Martě Markové opět o jeden rok.

Jako téměř noví presbyteři jsme ještě doladovali personální obsazení jednotlivých komisí a zvolili jsme zástupce našeho sboru na konvent.

Zabývali jsme se strategickým plánem pro náš sbor. Budeme se mu kromě jiného věnovat na víkendovém výjezdu staršovstva v říjnu.

Jarmila Řezníčková

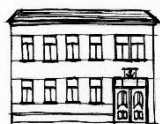
EVANGELICKÁ CÍRKEV V BRNĚ



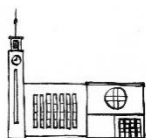
Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně I
Betlémský kostel a kostel J. A. Komenského (Červený kostel)
Opletalova 6, 602 00 Brno, tel: 542 211 453
email: sbor@cervenykostel.cz, <http://www.cervenykostel.cz>
kazatelé: Ondřej Macek, Iva Květonová, Jiří Gruber, faráři
kurátor: Václav Matoulek, past. pracovnice: Marie Matoulková



Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně II
Blahoslavův dům, Lidická 79, 602 00 Brno, tel: 541 212 469
email: brno-ii@evangnet.cz, <http://brno-ii.evangelnet.cz>
kazatelé: Martin Horák, Jarmila Řezníčková, faráři
kurátorka: Eva Kazdová
pastorační pracovnice: Marta Marková



Farní sbor ČCE v Brně-Husovících
Netušilova 26, 614 00 Brno, tel: 545 212 420
email: husovice@evangnet.cz, <http://www.ccehusovice.cz>
kazatel: Štěpán Hájek, farář
kurátor: Jaromír Klimek



Farní sbor ČCE v Brně-Židenicích
Kostel Jílkova 74, fara Konečného 6, tel: 732 819 626
email: zidenice@evangnet.cz, <http://zidenice.evangelnet.cz>
kazatelka: Radmila Včelná, farářka
kurátor: Miroslav Maňák



Diakonie ČCE - středisko v Brně
Hrnčířská 27, 602 00 Brno, tel: 549 242 279, 541 248 401
email: brno@diakoniecce.cz <http://brno.diakonie.cz>
ředitel: Lenka Svobodová



**Evangelická akademie,
Vyšší odborná škola sociálně právní**
Opletalova 6, tel: 542 221 741, email: vos@eabrno.cz
Střední zdravotní škola Evangelické akademie
Šimáčkova 1, 542 213 593, email: cszs@eabrno.cz,
<http://www.eabrno.cz>
ředitelka: Renata Michálková
kaplanka: Marta Židková



Filipka: Škola příběhem - církevní základní škola
Filipinského 1, 615 00 Brno-Židenice, tel: 724 955 544
email: skolafilipka@gmail.com
<https://skolafilipka.cz>
ředitelka: Ruth Konvalinková

Setkávání - brněnský evangelický měsíčník. Verze pro elektronickou distribuci. Ročník 2022 (XXIV).
Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Martin Horák.
Obálka Iva Tůmová. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Doporučená cena jednotlivého čísla 20 Kč. Roční předplatné 200 Kč. Redakce: 602 00 Brno, Opletalova 6. Vychází 10x ročně.